

motto

SENIORKA

JEDE NA JIH

Lea Hniličková

Seniorka jede na jih

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Lea Hniličková

Seniorka jede na jih – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SENIORKA

JEDE NA JIH

Lea Hniličková

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa!

Vše potřebné se dozvíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Lea Hniličková, 2024

Cover illustration © Kristýna Plíhalová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-267-2790-3

ISBN e-knihy 978-80-267-2801-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2802-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2792-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

NEBOJTE SE STÁŘÍ,
BUDETE DĚLAT POŘÁD STEJNÉ POŠETILOSTI,
JEN TROCHU POMALEJI.

JAK JSEM SE ROZHODLA, ŽE PŘÍŠTÍ ROK UŽ TU ELEKTŘINU NEZAPLATÍM!

Počínající stáří je hrozná věc. Člověka zpomalí fyzicky, ale hlava pořád produkuje nějaké nápady. Kdysi jsem mluvila s paní, která hlídala děti od jednoho do šesti roků a tvrdila, že s těmi není problém, zato senioři že by se měli hlídat. Teď jí v podstatě dávám za pravdu. Anebo nedávám? Kdo ví...

Celé to začalo kdysi v dětství. Chtěla jsem jít studovat do Francie. Vysnila jsem si ji. V hlavě se mi prala Jana z Arku s Gargantuou a Pantagruelem... Byl rok 1968, všechno tomu přálo, mámě se to líbilo, měla v jižní Francii přítelkyni, která by kdyžtak pomohla. Pak přišel srpen 1968 a bylo po snech.

Pak jsem tedy studovala střední školu tady, DAMU taky tady, pak přišlo hraní pro Národní divadlo marionet a pak máma psychicky onemocněla a nemohla jsem ji nechat doma samotnou. Sny prostě usnuly. Pak máma zemřela stářím, divadlo zemřelo na covid a spousta lidí, co jsem měla ráda, taky zemřela.

Přede mnou byla najednou už jen nevábná vyhlídka na stáří. A vlastně za to může i kamarádka, taky dáma v letech. To si takhle povídáme o ničem a najednou z ní vypadlo: „Já už bych tak ráda byla sama, ve svém, v tom Španělsku...“

Zastříhala jsem ušima a začala vyzvídát: „Co? Ty se chceš odstěhovat do Španělska? Ale to je šílený, ne?“ Pak jsem si vzpomněla na všechny ty zájezdy, na kterých jsme tam byli s divadlem, na svoje staré sny. A najednou jsem utrpěla ten nápad. Na co tu čekám? Proč já to vlastně konečně neudělám? Nic mě tu nedrží, jenom urny a hroby koček a ty se beze mě obejdou.

A začala jsem se zajímat. Nacházela jsem na španělských realitních stránkách úžasné domečky jen za pár korun, tedy eur. Pak tady brutálně zdražili elektřinu. Zavolala jsem do ČEZu a tam mi řekli, že budu patrně platit dvojnásobek toho co teď. Zmocnila se mě úzkost, protože jsem už dříve slyšela o hororových částkách, které udeřily na jiné lidi, co si zařídili ekologické elektrické topení. Letos na to dejme tomu mám, ale v dalších letech? A ten nápad se vrátil. Proč nepřesídlím někam, kde se moc topit nemusí? Jsem totiž ve stavu čekatele na opožděný důchod, který musí ještě pár měsíců přežít, než naplní zákonné období. A s měsíčním příjmem deset tisíc korun za práci v call centru, kterou můžu zaplatpánbůh dělat z domova, a s elektrickým vytápěním jsem celou zimu trávila ve svetrech a při teplotě čtrnáct stupňů. Nic moc, řeknu vám. Najednou jsem to viděla před sebou úplně jasně. Letos jim zaplatím, příští rok už ne!

Pak jsme prohodili pár slov s kamarádem, který to provedl v šestašedesáti letech. Přestěhoval se do Španělska. Je mu přes sedmdesát a je nesmírně spokojen. Tehdy poprvé padlo jméno města Torre Vieja (čti španělsky Torevejcha). A vyprávění o růžové laguně, kde je bahno, které mu pomohlo s bolavými koleny. Bylo téměř rozhodnuto.

Zůstával jediný problém. Kde na to vzít? Před necelými třemi lety jsem totiž svůj dům prodala za necelou

polovinu ceny, neměla jsem tehdy už vůbec žádné peníze a nutně jsem je potřebovala. Vinou covidu jsem přišla o divadlo. V přízemí domu jsem bydlela dál, se smluvně ošetřeným právem doživotního bezplatného užívání, proto ta poloviční cena. Zkrátka věčné břemeno. A tady pomohl kamarád radou a objasnil mi, že když dům odbřemenujím, majitel bude jediné rád a jistě mi zaplatí. Měl pravdu, kamarád. Majitel souhlasil a docela rád. Můj odchod mu logicky umožní počínat si v domě při nutných úpravách bez zábran a beze strachu, že bábě spadne něco na hlavu.

A tak moje vyhledávání španělských nemovitostí nabralo na intenzitě. Původně jsem pomýšlela na Andalusii. Je to krásný kus světa s ohromným pruhem bílých vesnic, ale hlavně mě lákaly jeskynní příbytky – zejména stálá teplota uvnitř. Jenže bahno, které nabízí Torrevieja, mě začalo lákat víc. V podstatě máte lázně u domu. A hlavně – je to u moře. Našla jsem si webovou kameru na Playa del Cura, kde lidi v době, kdy tady ještě mrzlo, lezli do vody a slunili se celý den.

Rozhodujícím faktorem bylo taky Rusko... Sleduju situaci už od roku 2014 a nevypadá to nejlíp. Líbí se mi být co nejdál od Ruska, které mi už jednou zabránilo žít život podle mých představ. Možnost, že Rusové dojdou do Čech, tady existuje. Možnost, že dojdou do španělského království, je mizivá. Království... to se mi taky líbí. A chtěla jsem euro. Ve Španělsku ho mají. Taky si odhlasovali letní čas. Chci odpoledne a večer dlouho světlo. A tam, jelikož je to na západě, je světlo hodně dlouho. Ráno mi tma nevádí, před devátou nežiju.

Bylo rozhodnuto, ale nejdříve bylo samozřejmě nutné něco najít. Dům. No... Domek. Domeček. Bungalov. Když jsme se s mámou kdysi přestěhovaly do pražského

Zahradního Města, byly to jenom holé, nevzhledné, šedivé paneláky uprostřed rozlehlých ploch hlíny, bláta a divných trávníků, spíš ploch ruderalní vegetace. Tehdy mě napadlo, proč to proboha ženou do výšky? Kdyby to dali naležato, tak by se vyřešily i ty prázdné plochy, každá rodina by měla svůj soukromý prostor, který by si upravila podle svého. Někdo přízemí, někdo patro, někdo dvě... Hrůzostrašná anonymita paneláků mě odpuzovala. Vydržely jsme mezi paneláky jenom rok.

Ale tenhle můj nápad či přání zrealizovali ve Španělsku! Domečky, jeden vedle druhého, pět až šest metrů šířka, deset metrů hloubka, někdo má patro, někdo ne, někdo má na střeše terasu, někdo ne... A před každým domem je zahrádka. Někdo si zasadí dokola vegetaci, někdo jenom obří kaktus v rohu, někdo pomeranč, jak se komu líbí. Někdo tam má posezení, někdo nic, jen dlažbu, někde mají jenom markýzu, někde i sprchu pro osvěžení. A takových objektů celé dlouhé ulice i krátké uličky ve městě, ale hlavně i v jeho těsné blízkosti. Mezi takovými objekty jsem začala hledat a jeden domeček se mi moc zalíbil. Vegetaci na terase neměl, ale od souseda tam padala větev buganviley. Vyhledala jsem makléřskou firmu a napsala jí e-mail. Psát a číst anglicky jakž takž umím, mluvit a rozumět mluvenému slovu moc ne.

Asi za týden mě pět minut před nástupem na směnu ve výzkumném call centru, kde mám na DPP brigádu, zaskočil telefonát a švitořící ženská osoba se mě snažila k čemuś přimět. Pochopila jsem jen, že se ptá, kdy se hodlám přestěhovat a kdy přijedu. Ale to bylo všechno, čemu jsem rozuměla, protože ke všemu u nás ve vsi mají všichni operátoři mizerný signál a občas i vypadává. Rozloučily jsme se s tím, že žena zavolá zase v pátek. Prosila jsem o písem-

ný kontakt, ale na to vůbec nereagovala. Uf, to mě vyděsilo. Pak mi kamarád, který už ve Španělsku léta žije, poradil makléřskou, ženami vlastněnou rodinnou firmu, která pomohla k bydlení jemu. Zaručil se za její poctivost a spolehlivost takovým způsobem, že to vypadalo, že by pro ně do ohně skočil, a varoval mě před figly divokých a podivných ruských agentur.

Takže jsem se je rozhodla oslovit a jinou firmu už nehledat. Ten telefonický anglický slovní bešamel mě hodně vyděsil. Po zhlédnutí jejich nabídek mě ale naděje opustila, všechno pro mě bylo moc drahé. Určila jsem si limit šedesát tisíc eur a věděla jsem, že takových domků je dost, ale u jiných agentur. V tiché beznaději jsem dny i noci trávila na stránkách Kyero, Green Acres, Idealista a dalších, nacházela krásnosti, ale nikoho neoslovovala. Čekala jsem a doufala v zázrak. Jednu noc mi pohled padl na skvělý domek s pruhy zahrady osazenými úžasnou vegetací všeho druhu, strelície, kaktusy, jalovce, citrusy. Velikost domu naprosto perfektní, na terase sprcha, červeno-bílá markýza, na oknech i dveřích ozdobné mříže, umístění mezi mořem a dvěma lagunami... Jenže úplně jiná agentura.

Dohledala jsem, že v ní pracuje jakási Češka, takže bychom se i domluvily. A co teď? Zradit, či nezradit moji agenturu? Začala jsem psát. Té české agentce. A vysvětlovat. E-mail jsem ale zatím neodeslala. Ráno, dokonale nevyspalá, jsem se po messengeru ptala kamaráda, jestli to mám nebo nemám udělat. Ten mě seřval na tři doby, že mám sledovat novinky u té agentury, na kterou mi poslal odkaz, že nevím, co chci, že riskuju a vůbec nechápu, o co jde. Tak jsem mu to vrátila, že přece koukám na stránku agentury denně. Několikrát denně! Co se domů týče, vím dobře, co chci, a tohle je přesně to ono a na stránkách té

jeho agentury pro mě prostě nic není. Namítl, že s tímhle přístupem přijdu nejspíš o všechny peníze, já na něj zase, aby neměl péči, že fakt nejsem úplně blbá. No ňafali jsme po sobě, dva umanutí stařešinové – on sedmdesát, já sedmašedesát – jako rozzuření krysařící a s tímhle štekotem jsme se oba odpojili.

Pro jistotu, pro klid duše a aby se neřeklo, jsem se na stránku té jeho agentury teda ještě podívala, však jsem na ni zírала marně především. A jakmile jsem ji otevřela, málem mě kleplo. Můj domek s jalovci a strelíciemi, citrusy, sprchou, pruhovanou červeno-bílou markýzou tam byl! Prodávající patrně oslovil dvě agentury. Takže okamžitá odpověď, mail, málem jsem i telefonovala, když do pěti minut nepřišla odpověď. Celý den do mě nic nebylo, mailovou schránku jsem marně hypnotizovala co pět minut. Bála jsem se, že mi někdo zavolá, a já nebudu rozumět. Až odpoledne přišla odpověď, ze které jsem ale měla dojem, že nejsem jediný zájemce, a že jestli mám opravdu zájem, musím rychle zaplatit zálohu tři tisíce eur. Šílenost? Během hodiny bylo zapláceno a v tu chvíli jsem měla pocit vítěze infarktového závodu.

Svěřila jsem se s tím kamarádce, té se protočily panenky a prohlásila: „Ty jsi blázen, uvědomuješ si vůbec, žes jen tak nazdařbůh poslala někam do Španělska sedmdesát pět tisíc korun?“

Zkroušeně jsem odvětila: „Jo, uvědomuju, ale co mám dělat? Musím věřit...“ No blázen. Zahloubala jsem se do mapy. Všechny uličky v okolí domu se jmenují po květinách. A tak to vypadá, že jsem vlastně našla dům v zahradním městě mých dětských snů. To mi přišlo úžasné, symbolické, prostě děsně signifikantní.

BEZ KOLOBĚŽKY NEODLETÍM

Když už mám předplacený dům snů, bylo by dobré ho uvidět na vlastní oči. Taky paní makléřka se ptala, kdy že přijedu. Pro zdravého, mladého člověka je to jako nic. Najde na netu nejlevnější letenku, objedná, odletí a je to. Jenomže chromá bába, co se pohybuje po okolí jenom díky elektrické koloběžce a jinak nic moc neuchodí, má hned o čem přemýšlet. Z Prahy v tu dobu nebylo možné snadno odjet. Doma jsem měla kočky, byly zvyklé přežít týden o samotě, suchém krmení a vodě. Týden, ale ne víc. Všechny lety byly navíc s mezipřistáním v úplně nesmyslných destinacích, s dlouhým čekáním na přípoj a drahé. Z Prahy to tedy nepůjde.

Zbýval levnější Ryanair z Vídně. Jenomže jak se tam dostat na čtvrtou ranní, a ještě s koloběžkou? Vymyslela jsem to takhle: koupím futrál na koloběžku do letadla a na čtvrtou ranní se do Vídně dostanu od spolužačky z Brna. Futrál dorazil včas, kamarádka souhlasila, dlouho jsme se neviděly, takže žádné, byť lehké vyspání nehrozilo a v jednu ráno už jsem mrzla na děsuplném autobusovém nádraží. Bylo na nule a fučel vítr, krápal. Vyrázila jsem zbytečně brzo. V autobusu potom bylo ale příjemné ospalé teplo, tak to šlo. Kolem třetí ranní, svěží jako kapr leklý, jsem vyvrávorala z Flixbusu.

Na letišti spalo na podlaze uloženo pár cestujících, co taky čekali. Po nějaké době jsem se začala pídít po asistenci

WCHR, to jest po kolečkovém křesle, které jsem měla objednané. Ostraha mě poslala na informace, tam nikdo. Jakýsi automat mi dovolil párkrát cinknout, ale nic se nestalo. Nějaká dáma na displeji stále cosi předváděla a vysvětlovala, ale moje IQ, schopnost chápat a jazykové vybavení ve čtyři ráno nebyly v provozu. A jelikož jsem měla pocit, že už je čas vyrazit k odbavení zavazadla-koloběžky, ze zoufalství jsem vyrazila pěšky. Po chvíli mě samozřejmě opustila záda i kolena. Poprosila jsem nějakého zřízence o „wheel chair“, ale podíval se na mě jako na odpadek a šel dál.

Nebudu dlouze popisovat utrpení cesty nekonečnými chodbami. Spěchajícím lidem s kufry jsem byla taky celkem lhostejná. Skončila jsem až na kraji odbavovací haly, opřená o zábradlí, když už jsem opravdu nemohla jít a skoro brečela. Teprve tehdy si nějaký letištní kravaťák všiml, že tu kdosi prosí o pomoc, otázal se, co chci, jestli si přeju odbavit zavazadlo, a chopil se koloběžky a táhl ji k patřičnému okénku. Já jsem ale pořád prosila o kolečkové křeslo. U okénka převzali zavazadlo, opatřili štítkem a slečna se zeptala, co v tom je. Futrál samozřejmě nevypadal jako běžný kufr.

„Koloběžka,“ řekla jsem. „Bez ní nemůžu chodit. Proto tady takhle lezu. Prosím vás, mám objednané kolečkové křeslo, ale nikdo tam nebyl. Prosím kolečkové křeslo, nemůžu stát!“ Už jsem zase skoro brečela.

„Elektrická?“ zeptala se věčně slečna.

„Jo, elektrická, bez ní, jak vidíte, nechodím. Prosím kolečkové křeslo, mám ho objednané. Asistence WCHR.“

„A můžete vyndat baterii?“ otázala se slečna.

„To nejde, je tam integrovaná. Prosím, to křeslo!“

Nějaký letištní jedinec začal kamsi telefonovat a výsledek byl ten, že z futrálu utrhli štítek a koloběžku mi vrátili s tím, že prostě nesmí letět. Naprosto jsem nechápala.

„Není to invalidní vozík,“ vysvětlili mi.

„Ale pro mě je to invalidní vozík, vždyť vidíte, já bez ní fakt nemůžu chodit!“

Fronta cestujících zírala na ten zajímavý výjev, jak se zoufalá šedovlasá bába s vybalenou koloběžkou už málem pokládala na zem. Bolest zad a kolen byla hrozná. Najednou chlapík, co telefonoval, zasunul koloběžku do futrálu, někam ji rychle odnášel a pokynul mi, abych šla za ním. Kousek naděje? Pajdala jsem snaživě, pomalu a hrozně, skoro s brekem. Cítila jsem se hluboce ponížená, zoufalá, naštvaná a na dně, ale s náhlou nadějí. Ta zhasla v momentě, kdy opřel koloběžku o sedadlo a řekl mi, ať tam počkám. Ještě mě ujistil, že ta věc prostě nepoletí. Nesmí.

Vsedě a v zoufalství jsem věděla jediné – že musím odletět, třeba bez koloběžky, protože mám odpoledne sraz s paní makléřkou a čas se nachyloval. Seděla jsem, opřená o kolena, teď vsedě téměř bez bolesti, ale s vidinou, že se sama z téhle židle už nikam nedostanu.

NA CIZÍM MÍSTĚ – TEPLA, SLUNCE A ÚSMĚVY

Beznaděj, která mě přepadla při představě, že ty tři dny nebudu mít koloběžku a nikam se nedostanu, mě krušila hodně. V tu chvíli se nečekaně objevila jediná možná záchrana – kolečkové křeslo a mluvilo slovensky. Kluk, jmenoval se Vlasta a byl naprosto úžasný. Drandil se mnou značnou rychlostí po nekonečných prostorách vídeňského letiště, nejdříve k úschovně zavazadel, ta měla ale až od osmi, zkusil zabušit, ale fakt tam nikdo nebyl. Pak mě kalupem zavezl k jakémusi okénku, kde německy vysvětlil úřednímu šimlu, co se stalo, že tu musím tři dny nechat zavazadlo, zaplatila jsem patnáct eur a čas odletu se nebezpečně přiblížil.

„Stíháme to?“ zeptala jsem se.

„Nazdávam sa – áno.“ A vyrazili jsme.

Skoro celou cestu mezi prosklenými stěnami běžel, nějaký výtah nás vezl, už ani nevím, jestli nahoru nebo dolů, pak jsme zajeli do boxu s elektrickými vozítky, nasedli a vyrazili svižnějším tempem, rozrážejíce pomalé cestující. Měla jsem chuť ze zoufalství a rezignace mávat holí a křičet: „Na Bělehrad!“ Po chvíli jsem opět přesedla do křesla a po dalších desítkách metrů jsme vítězně dorazili ke gateu, k chobotu, do letadla, kde stálo ještě dost lidí. Ty jsme předjeli a byla jsem předána letušce. Poděkovala jsem Vlastovi a jsem mu doteď opravdu vděčná.

V letadle jsem se dopotácela ke svému sedadlu, zdálo se být u okna, tak jsem usedla. Po chvílce přišli nějací dva mladí a začali se česky divit, jak že si to blbě koupili lístky, tak jsem se podívala pořádně a zjistila, že jim sedím na místě. A jak jsem byla uražená a ponížená, zoufalá z vidiny příštích dnů, tak jsem si řekla, že aspoň tu cestu si užiju. Prostě za všechna na letišti utrpená příkoří jsem jim to „dala sežrat“. Seděla jsem jako by nic a dělala, že nerozumím česky. Patrně z úcty k šedinám nic nepodnikli, ale já jsem se v hloubi duše najednou hrozně styděla. A stydím se dosud. Na dálku se jim aspoň teď omlouvám. Chtěla jsem se jim omluvit už v Alicante, ale byli mladí a rychlí a vypadli z letadla mnohem dříve než já.

Já se připravila na další souboj s asistencí WCHR. Z balíku s koloběžkou jsem ještě ve Vídni stihla vyndat hůl, se kterou ale neumím příliš chodit. Teď jsem se o ni opřela a vykročila k východu z letadla. Než jsem cokoliv stihla, chytila mě za ruku macatá tlapa usměvavého strejce kulatého jako meloun, který mi říkal: „Klid, pomalu, madam, klid, je čas.“ Vstoupila jsem rovnou ze dveří letadla na můstek a po něm do jakéhosi vyvýšeného autobusu, kde bylo plno kolečkových křesel i normálních sedaček. Veselý podsaditý melounek si do úsměvu něco potichu hvízdal, za chvíli jsem rozeznala, že je to Ennio Morricone, pak to proložil broukáním nějakého španělského popěvku a zakončil táhlým hvízdáním písně otroků z Aidy, a byli jsme u letištní haly.

Z vyvýšeného autobusu nás sneslo zvedací zařízení, čert ví, jak se to jmenuje, a Melounek mě na křesle odvezl do haly, kde už na mě čekala paní. S úsměvem se zeptala, jak se mám, tak jsem zablekotala, že mám pocit, že jsem v jiném světě, ona se zasmála a odvezla mě rovnou k autobusu

a byla pryč. Vídeň byla zapomenuta. Měla jsem před sebou jen jeden problém. Odpoledne mě čekalo dost důležité jednání v bance a na notářství, ale cítila jsem se spíš na konečné balzamování.

Autobus přijel za chvíli, jízdenka stála sedm eur za hodinovou jízdu. Cestu jsem moc nevnímala, jen to, že v Čechách skoro mrzlo a tady bylo nádherné, tak akorát příjemné teplo. Když jsme dorazili, dala jsem si na nádraží v kavárně kafe a minerálku a zavolala paní makléřce. Stručně jsem jí vysvětlila křivdy, zoufalství a finále cesty a přiznala, že mám dneska dost. Zasmála se, řekla, že to chápe, že to nevádí a všechno přesune na zítra. A abych chvíli počkala, že dorazí. Po pár minutách tam opravdu byla, naložila mě do auta a odvezla do hotelu s tím, že se uvidíme zítra v deset.

Byla taky usměvavá, žádný problém, *no stress*, akorát ta šestá ranní byla pro ni děsivá informace. „To bych nemohla,“ řekla se smíchem.

Ve chvíli, kdy moji ruku uchopila tlapa toho usměvavého, kulatého strejdy, co si pískal Morriconeho a Aidu, se celá studená, temná, nelaskavá, lhostejná a mračná střední Evropa propadla do zapomnění. Zůstala kdesi za šedivou oponou a okolo mě bylo náhle teplo, slunce, úsměvy a nádherný, možná lehkomyšlný, ale pro lidi stvořený svět. V tu chvíli jsem intenzivně pocítila, že dělám skvělou věc.

ŠPANĚLSKO JE ZEMĚ PRO STARÝ

Poté co mě paní makléřka zavezla do hotelu (vlivem systému jednosměrek to vypadalo, že je to hrozně daleko, ve skutečnosti to bylo jen dvě stě metrů), jsem v malém pokojíku, vybaveném jen pohodlnou postelí, skříní, nočním stolem, židlí a toaletním stolem se zrcadlem padla na tu postel se zoufalým a naštvaným pocitem, že jsem bez energie a bez koloběžky v podstatě bezmocná. K moři to odtud bylo pouhých pět set metrů, ale mým kolům se to jevilo po ranním zážitku na vídeňském letišti jako nepřekonatelná vzdálenost. Vleže a bez bolesti jsem se nakonec usebrala a vyzkoušela osvědčené oživení sprchou. Ne že bych nějak obživila, ale touha uvidět ten mokrá slaná živel byla přece jenom silnější. Usoudila jsem, že sedět na pokoji s výhledem do světlíku a být přitom pár metrů od moře by byl neodpuštělný hřích. A takhle hřešit se nemá!

Tak jsem popadla hůl a vyrazila. Nejsem zvyklá s ní chodit. Vlastně to bylo poprvé v životě, co jsem takhle vyrazila na špacír. Bezva premiéra. A bylo to kruté. Kolena bolela stále stejně a ten klacek se mi pletl pod nohy. Chodníky jsou ve městě rovné, akorát ve vjezdech do domu snížené, což vedlo k podivnému vrávorání ve stylu opilec ve Španělsku. Od včerejšího odpoledne jsem nejedla. Na cestách nikdy nejím, protože bych musela... Ale teď už byla jedna po poledni.

Koupila jsem cestou pět obřích banánů a dvoulitrový jablečný džus a dál odhodlaně pajdala ulicí mírně spadající přímo k mořskému živlu. Takhle útrpně krácející a hledící k zemi jsem náhle zůstala trčet uprostřed restaurační zahrádky. Vypadlo ze mě „sorry“. Nějaký břichatý strejc, blahobytně rozvalený v křesílku, se na mě zazubil a anglicky se zeptal, jestli něco hledám.

„Jo, hledám, cestu k moři,“ řekla jsem mu vyčerpaně česky po pochodu na pokraji sil a pokusila se oplatit mu úsměv.

Vytackala jsem z restaurace a po dalších deseti až patnácti krocích potkala dlouhatánskou a širokánskou dřevěnou lavičku, stojící rovnou nad mokkými kameny a nad vlnící a pěnicí se a chvilkami hlučně dorážející vodou. Nádhera. V nekonečné dálce se na horizontu ve slunci kýčovitě zaleskla plachta plachetnice. Bylo mi po té chuži vedro, už jsem se těšila na banán a džus. Dopadla jsem na lavičku, natáhla si nohy směrem k moři, přitáhla k sobě batoh a zahájila jednu z nejoblíbenějších činností – hledění. K moři mám až animální vztah, ale nemusím do něj kvůli tomu lézt. Je to prostě neuvěřitelná síla, hledět na něj a poslouchat vlny tříštící se o kamení, to je pro mě silná duševní nabíječka.

A k tomu konečně pokrm, mega banán a jablečný džus, no řeknu vám, chvilkové naprosté blaho. Pravda, kousek ode mě sedělo nevábně vyhlížející individuum a cosi španělsky vykřikovalo. Přesněji řvalo a šermovalo rukama do prostoru. Za chvíli k němu z obou nejbližších zahrádek přišel personál a každý z nich mu dal cosi voňavého na plastovém tácku s plastovou vidličkou. Nepoděkoval, vše snědl, tácky svědomitě vylízal, chvíli ještě poseděl, něco si bručel, odpadky nechal na lavičce, za chvíli je vzal vítr,

a odešel. No vida, když bych tu padla zcela na dno, zdá se, že hlady nezhygnu. A kdybych jim jako *titiritero* (loutkář) ještě něco zahrála, třeba s tou vidličkou, možná by dali i limo nebo něco.

Bylo horko, ale vítr foukal dost silně a po nějakém čase bych uvítala svetr. Někdy kolem šesté jsem se otočila k moři zády a vyrazila na zpáteční cestu k hotelu. Tedy, duše nabitá byla, to jo, ale nohy furt stejně chromé. Cestou jsem musela dvakrát usednout a uvědomila jsem si, že je kam. Každých pár desítek metrů tady je kam usednout. Španělsko se mi jeví jako země udělaná skutečně pro lidi. Dokonce i pro starý. I recepční v hotelu, když viděl moji chůzi, mi s úsměvem donesl z recepce klíč, abych nemusela za ním do schodů. Na sobě jsem celé odpoledne měla červenou halenu s tříčtvrtečními rukávy. Až na pokoji jsem zjistila, že odhalené předloktí téměř chytilo její barvu. Sluníčko, sluníčko. Přitom mi bylo u moře docela chladno. Spánek, do kterého jsem po celém dnu upadla, byl spravedlivý, spokojený a hluboký – inu, jako když vás do vody hodí.

NOTÁŘSKÝ BLÁZINEC NA PRÁŠKÁCH

Včerejší dramatický den mi naprosto zničil kolena a ani noční odpočinek moc nepomohl. Vědomí, že jsem tu mohla téměř bezbolestně drandit na koloběžce, a místo toho se ploužím a vleču bolavá kolena o holi, mě dost deprimovalo. Co deprimovalo, ponížovalo. Dnešek by byl bez brufenu nemožný. Vzala jsem si ho s sebou na snídani. Byla samozřejmě kontinentální, ale dobrá, akorát jediný malý hrnek kávy a sklenička džusu, to by mi bylo málo. Naštěstí jsem měla ještě jablečný od včera. Ráno potřebuju pít jako přehrada. Slupla jsem prášek a hodinu čekala na účinek.

Makléřky přijely přesně v deset, já naštěstí vyšla taky přesně, protože v úzké ulici se nedá zastavit, musely by tu kroužit po okolí. Přibrzdily, já jsem nastoupila a jako tři Grácie jsme vyjely kouknout se na budoucí vigvam. Zírala jsem na všechny strany na architektonické pojednání města. Působí úžasně světle. Domy jsou vesměs v písčové barvě, často s různými velikostmi všelijak umístěných oblouků na balkonech, oknech, ale i hned dole u vstupu. V ulicích stromořadí, většinou palem.

Bála jsem se, že bude všechno rostlinstvo u domečku uschlé, ale nebylo. Vegetace bujela, domeček vypadal mnohem líp než na fotkách, v rohu kvetly obrovské strelicie. Paní makléřka se na ně se zalíbením dívala, ve mně

se zrodila hraběnka a zlehka jsem pokynula: „Až to bude moje, tak vám je dám.“

„Vždyť už je to jako vaše,“ pravila a začala se shánět po noži. Čekala jsem, že si uřízne dvě, tři... ne, ne. Vzala celou otep, asi sedm tak metrových květiniek a vypadala opravdu blaženě. Pak už bylo nutno vyrazit směr banka.

Dojely jsme patrně v tip top naplánovaném čase, vybalila jsem s holí, se kterou fakt neumím moc chodit, málem jsem nezvládla nástup na chodník a pandus pro kočárky mi skoro podrazil nohy. Nastalo to, čemu jsme v loutkovém divadle říkali chození s medvědem. Makléřky mě vedly a představovaly těm osobám, se kterými jsem já, chudá bezdůchodkyně, měla uzavřít jakýsi kontrakt. Tedy hlavně založit účet. Neboť španělskou nemovitost lze zaplatit jedinež ze španělského účtu. Jak nerozumím mluvené angličtině, tak jsem jenom tiše doufala, že je všechno, jak má být.

Podpisů jsem vrhla tolik, že si nejsem jistá, jestli jsem si nepodepsala i rozsudek smrti. Patrně jsme spěchaly, protože makléřky viditelně zvýšily rychlost, což mně moc nešlo a snaživě jsem za nimi pajdala v hlubokém předklonu, abych už tam taky byla. Dojely jsme na nějakou promenádu, jedna se mnou zůstala, druhá odvezla vůz. Tam tedy parkovat, to je asi umění, které naštěstí nepotřebuju. Na notářství se mi dostalo dalšího šoku. Místo tichého soustředěného prostoru plného důstojných lidí jsem se ocitla v čemsi, co připomínalo úl nebo přestávku na rockovém koncertě. Lomoz, randál, halasení, tartas, smích, mávání lejstry, veselá nálada – no, prostě notářství, ale španělské.

„Čím to je, že je tu takový blázinec?“ zeptala jsem se. „To je tady každý den až do večera,“ dozvěděla jsem se. Kdo je notář, nebylo pro laika k poznání, všichni spolu zvesela

komunikovali, skoro jako na párty, jen se nic nepodávalo. Akorát voda z automatu. Ukazovali si nějaké papíry, zase s nimi mizeli – absolutně k nerozeznání, kdo je kdo. Mize-li, přibývali noví, hledat v tom smysl a řád zcela marno, ale nejspíš v tom nějaký byl.

Co jsem tam vlastně pohledávala, tuším jen matně, ale po nějaké hodině čekání bylo hotovo, zaplatila jsem čtrnáct eur a něco a počkaly jsme na auto, které mě vysadilo u moře, tam, kde jsem seděla včera – a bylo. Dvoudenní program splněn za den.

Prosím vás, lidi, nikdy to takhle nedělejte. Doteď opravdu jen nejasně tuším, o co vlastně šlo, ale patrně se vše povedlo. Jo, na rozloučenou mi paní makléřka připomněla, že musím co nejdřív zaplatit šest set eur kvůli číslu NIE. Ani jsem nepřemýšlela, kolik to vlastně je. No, docela dost. Inu, což... Chláholivý hlas mořských vln mě skoro uspal a dovedl do krásných, slunečných snů. Ty moře jedno, na tebe se fakt těším. Jednou, až tu doopravdy budu, tak si u tebe na férovku schrupnu. Jako houmles, bohatý tvojí krásou.

VZTYČOVÁNÍ CHROMÉHO A SLZAVÉ LOUČENÍ

Třetí den ráno patřily moje první myšlenky koloběžce. Jestlipak ji na vídeňském letišti najdu. Kdyby ne, byla by to pro mě a pro moje kolena tragédie. Jak bych se dostávala v noci čtyři kilometry z nádraží domů, netuším. Hlavně jsem zjistila, že v tom zmatku a trysku před odletem, kdy jsem na vozíku držela ve dvou rukou batoh, hůl, peněženku, cedulku a účet od úschovny, mi ta cedulka odletěla a zůstal jen účet. Naštěstí na něm bylo i číslo úschovy.

Z hotelu na autobusové nádraží to bylo opravdu jenom asi dvě stě metrů. Kudy jsme to předevcírem jezdily, mi bylo záhadou.

Možná že systém jednosměrek slouží pro turisty i jako okružní jízda po městě. Taxikáři rozhodně nezaplácou. Na nádraží bylo nějaké paní v dlouhé, široké sukni, pestré jupce a kečkách na holých tenkých nohou hodně do zpěvu a drsným španělským hrdelem chraplákem zpívala s procítěným přednesem jakousi flamenco melodii, flašku čehosi v ruce, byla tak nějak součástí prostoru. Nádraží sice žádná krása, ale tohle mu dodávalo barvu. Zakoupila jsem lístek za sedm eur a nějaký senior, když slyšel, že chci do Alicante, mi hned poradil, že tady, ze čtyřky mi to teď zrovna jede. Paní za okýnkem mi sice říkala, že jedu z pětky, ale nechala jsem se oblbnout a vstoupila na první schůdek busu. Naštěstí jsem

nebyla sama a druhého oblblého napadlo se zeptat, jestli bus jede přímo na letiště.

„Ne, ne, na letiště vůbec nejedu,“ odvětil řidič a uf, mně se ulevilo, zase nade mnou štěstěna držela ochrannou ruku. Senior se možná těšil, že nebude po nákupech běhat sám.

Tak jsem vystoupila, usedla na lavičku a hlídala si tu pětku. Čtyřka odjela a zpívající osoba na chvíli zmlkla, přihnula si z lahve a začala něco vykřikovat, prokládajíc to útržky popěveků. Pak se rozběhla širokým, dlouhým krokem, šermujíc rukama i lahví, za projíždějícím policejním autem, jako by na něj čekala. Že by mu chtěla dát napít? Nebo zazpívat? Nepočkal, ujel. Trochu mi jí bylo líto a trochu jsem jí záviděla. Nějak bytostně sem, svojí absolutní svobodou, patřila.

Na letišti v Alicante to byla úplně jiná káva než ve Vídni. Hned u vchodu stál žlutě označený kiosk a spousta kolečkových křesel a usměvavý, maximálně ochotný, úředně pomalý personál ve žlutých vestách označených symbolem invalidního vozíku. Rychle mě vyřídili a vzápětí už tu bylo moje kolečkové křeslo a paní ve žluté vestě se zeptala: „Lea?“ Kývla jsem, nasedla a v minutě jsme byly u odbavení. Při průchodu rámem jsem nepípala, takže mě vyvezli mezi odbavené pasažéry a prozatím zanechali mému osudu.

Než nastal čas, stihla jsem ještě v duty-free zóně zakoupit lahvovaný dárek a pak se konal obřad vztyčování chromého do výše na plošině zvláštního autobusu, následovaný pár metry jízdy rovnou ke vstupu do letadla. Tentokrát jsme byli chromí dva a u obsluhy byla paní, mrštná jako veverka – naše podlaha byla ve výšce asi dva a půl metru a ona musela vyšplhat nahoru a dolů a nahoru – napadlo mě, že zamlada by tohle byla pro mě skvělá práce. Taký jsem bývala mrštná jako veverka.

V letadle byla tradičně nefunkční boční opěrka u sedadla, u Ryanairu to asi jinak nejde. Nějak jsem se prodrala, tentokrát jsem si připlatila za osm eur místo u okénka. Letadlo se rozjelo. Ač to vůbec nechápu, mám ráda ten okamžik, kdy se ta obrovská věc odlepí od země a zamíří k nebesům. Hleděla jsem do hornaté krajiny, silnice, domky, statky, obce i pole se rychle zmenšovaly, až zůstal jen tmavý terén a žluté pobřeží a já jsem opouštěla tu krásnou, drsnou, slunnou, usměvavou zem a bylo mi to hrozně líto. Strašně se mi nechtělo do chladné, temné, zamračené, tak měkké a známé střední Evropy. Nemít doma kočky a husy, asi bych už zůstala. Brečela jsem, srdce nadranc. Fuhh! Brzy se vrátím.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Seniorka jede na jih***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.